

РЕШЕНИЕ

№ 24548

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **407** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, озаглавена искова молба, подадена от Т. Й. Т. – Л., ЕГН: [ЕГН], [населено място], съдебен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес]0, срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки № С160022-022-0051535 от 14.12.2016 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху лек автомобил „Х.“ и срещу изпълнително дело № ИД [ЕГН]/2016.

С жалбата се иска обявяване на нищожността на оспорвания акт за налагане на обезпечителни мерки поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на разпоредбите на ДОПК и АПК, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорва се собствеността в лицето на жалбоподателката върху запорирания автомобил. Сочи, че е налице несъответствие между стойността на вещта и задължението по изпълнителното дело, което нарушава императивните изисквания на ДОПК. Твърди се, че неправилно е определена балансовата стойността на вещта, предмет на запора, както и че тя въобще не съществува в правния мир. В тази връзка жалбоподателката заявява, че автомобилът е с прекратена регистрация и е предаден за вторични суровини. На следващо място, се твърди нарушение при налагане на запора – липса на уведомяване на КАТ и на собствениците на вещта. Жалбоподателката възразява, че задълженията ѝ не са конкретизирани по размер. В тази връзка се релевира, че разпореждането на

публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С. са документи с невярно съдържание, което е основание за тяхната нищожност.

В проведени по делото открити съдебни заседания жалбоподателката Т. Л. се представлява от съпруга си Г. Т. Л., който поддържа жалбата и изразява искане същата да бъде уважена. Поддържа нищожност на акта поради допуснати съществени процесуални нарушения. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., се представлява по делото от юрк. П., която оспорва жалбата и заявява искане същата да бъде отхвърлена. Развива подробни аргументи за законосъобразност на оспорвания административен акт в писмено становище.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Срещу жалбоподателката Т. Л. е образувано изпълнително дело (ИД) № [ЕГН]/2016 г. за публични задължения в размер на 12 330,86 лв. към 14.12.2016 г., представляващи задължения за данъци и осигурителни вноски.

Във връзка с образуваното ИД на Т. Л. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № 160022-[ЕГН]/14.12.2016 г., в което е описано задължението по основание и размер. Предоставен е 7-дневен срок за доброволно изпълнение.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., издадено от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложен запор върху следното МПС - лек автомобил, марка Н., модел Лантра, с рег. [рег.номер на МПС], рама № КМННF31RPRU479526, двигател № G4CRP006257, година на производство 1993 г., мощност 66 kw, с балансова стойност 0,00 лв.

Изпратено е от публичен изпълнител запорно съобщение до КАТ-СДВР, в резултат от което се е върнал отговор от началника на ПП КАТ-СДВР, че на посоченото превозно средство е наложен запор на 28.12.2016 г.

На 21.04.2021 г. от жалбоподателя е подадена искова молба с характер на жалба до АССГ с вх. № 17-94-19-30/21.04.2021 г. Със същата се оспорва постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Образувано е административно дело № 4294/2021 г., по което е постановено определение № 8777 от 10.11.2021 г., с което жалбата се оставя без разглеждане като недопустима поради липса на задължителна процесуална предпоставка – оспорване по административен ред пред по-горестоящия административен орган, делото се прекратява и преписката се изпраща за произнасяне на компетентния административен орган, а именно директора на ТД на НАП С.. Определението на АССГ е оставено в сила с определение № 1412/15.02.2022 г. на ВАС, Първо отделение.

След изпращане на преписката в изпълнение на съдебното определение директорът на ТД на НАП С. се произнася по жалбата срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., издадено от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с решение № 352/29.11.2021 г., с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна, а постановлението – потвърдено.

С определение от 10.01.2022 г. на АССГ, Трето отделение, 73-ви с-в по адм. дело № 4294/2021 г. е отделено производството по жалбата на Т. Л., уточнена с „допълнение към касационна жалба“ от Г. Л. като неин процесуален представител, срещу решение № 352/29.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С. и е образувано настоящото адм. дело № 407/2022 г.

С процесната жалба до съда Т. Л. оспорва изпълнителното дело, без да сочи конкретен акт, както и постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., издадено от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

По отношение на оспорването на изпълнителното дело съдът следва да посочи, че както беше пояснено в хода на съдебното производство, то само по себе си не представлява годен за оспорване административен акт. Понятието изпълнително дело обозначава висящо производство по принудително събиране на изискуеми вземания, в хода на което се издават от компетентните органи различни актове, с които се засягат права и законни интереси на определени субекти и могат да бъдат оспорвани, ако е предвидено в закона. Следователно в тази част жалбата е без предмет и съдът не дължи произнасяне.

В частта относно оспорване на постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., потвърдено с решение № ПИ-352/29.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., като нищожно, жалбата е допустима като предявена от страна в производството, адресат на акта, притежаващ правен интерес от оспорване, предвид това че се релевира нищожност на акта, което не е обвързано със срок за допустимост. Следва да бъде уточнено, че предмет на оспорване, съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК, е решението на директора на ТД на НАП. Във връзка с многократните възражения на жалбоподателката за дублиране на предмета на настоящото адм. дело и адм. д. № 6105/2023 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 6-ти с-в, след извършена служебна проверка в деловодната система на АССГ съдът установи, че последното е образувано във връзка с оспорване на решение № ПИ-170/09.05.2023 г. на директора на ТД на НАП С.. Следователно е налице съвпадение между страните по двата спора, но липсва припокриване в предмета му. Двете производства имат за предмет проверка за законосъобразност на два различни административни акта. Поради последното липсва обусловеност на едното дело от изхода на другото като основание за спиране на производството.

На основание чл. 195, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК, установените и изискуеми публични вземания подлежат на обезпечение с постановление на публичния изпълнител. Последното подлежи на обжалване по реда на чл. 197, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Съгласно ал. 1 от с.з., постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. На основание чл. 197, ал. 2 от ДОПК, решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния възискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

В настоящия случай постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено

от публичен изпълнител при ТД на НАП С., който е материално и териториално компетентен с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и постоянния адрес на задълженото лице.

Решение № ПИ-352/29.11.2021 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТД на НАП С..

Следователно и двата акта, относими към наложеното обезпечение върху материалната вещ – МПС, са издадени от компетентни органи.

На следващо място, при издаването им са спазени административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 201, ал. 3 от ДОПК, в случаите, когато запорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора. Видно от представено по делото писмо от началник на ПП-КАТ-СДВР, запорът върху процесното МПС е наложен на 28.12.2016 г., като липсват данни към тази дата същото да е с прекратена регистрация. Такива доказателства не са представени и от жалбоподателката. За законосъобразното налагане на запора е достатъчно вещта да е съществуваща към момента на запорното съобщение. Последваща промяна в обстоятелствата, включително прекратяване на регистрацията, няма отношение към наложената обезпечителна мярка, още повече че последното е изрично забранено с разпоредбата на чл. 203, ал. 1, изр. второ.

На следващо място, по делото липсват данни, че процесният лек автомобил е предаден за вторични суровини, както се твърди в жалбата. Макар да се сочи, че е представен документ за това, такъв не се намира между кориците на делото. Следователно не е доказан този факт, нито е установена датата на реализирането му, ако се приемат твърденията на жалбоподателката, доколкото за предмета на делото е от значение дали е преди или след налагане на запора.

Следва да се отбележи, че уведомяването на собствениците за наложения запор не е елемент от фактическия състав на обезпечителната мярка. Същата се счита наложена с получаване на запорно съобщение от органите на КАТ.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че вещта, предмет на обезпечението, не е идентифицирана. В постановлението за налагането му е направена пълна индивидуализация на същата с марка, модел, номер на рама и двигател, година на производство.

Предвид всичко гореизложено настоящият съдебен състав намира, че в случая не се установява порок на постановлението за налагане на обезпечителна мярка, който да е от категорията на тези, водещи до нищожността му.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожаеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат актът. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третира от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Такива в случая не се установяват. Оспорваното решение № ПИ-352/29.11.2021 г., с което е потвърдено постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016 г., както и последното, са издадени от материално и

териториално компетентни органи, при спазване на административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед на изложеното жалбата на Т. Т.-Л. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

За пълнота следва да се укаже на жалбоподателката, че възраженията ѝ за изтекла погасителна давност следва да бъдат разгледани по отделен ред, като след произнасяне на публичния изпълнител актът му може да бъде оспорен по съдебен ред. По отношение на депозирана на 11.11.2024 г. жалба от Г. Л. като представител на Т. Т.-Л. с вх. № 30339 по описа на АССГ следва да се посочи, че същата съдържа твърдения за незаконосъобразност на действия на съдебния състав като част от съдебния процес, като се визира протоколно разпореждане за даване на ход по същество на делото, както и такова за отказ за спиране на производството до решаване на друго административно дело, образувано в АССГ със същия жалбоподател, за което последният счита, че се явява преюдициално по отношение на процесното. В тази връзка съдът намира за необходимо да укаже на жалбоподателя, че актовете на съда в хода на съдебния процес подлежат на обжалване, когато преграждат по-нататъшния ход на делото или когато с тях правният спор се решава по същество и изрично е предвидено в закона обжалването им. В случая не се касае за някоя от тези хипотези. Крайният акт, с който делото следва да приключи, е решение, което не подлежи на обжалване – чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

На следващо място, актът, с който делото е обявено за решаване (даден е ход по същество) не прегражда по-нататъшното му развитие, а точно обратното – отваря възможността спорът между страните да бъде решен с краен акт, който има сила на присъдено нещо.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът присъжда такова на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 144 от АПК, вр. с § 2 от ПЗР на ДОПК, в размер от 100 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и обстоятелството, че конкретното производство не се характеризира с фактическа и правна сложност. Претендираният от процесуалния представител размер е над нормативно установения в наредбата, поради което не може да бъде уважен в цялост въпреки липсата на възражение от жалбоподателя в този смисъл.

Воден от гореизложеното на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16-ти с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Й. Т. – Л., ЕГН: [ЕГН], срещу решение № ПИ-352/29.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки № С160022-022-0051535 от 14.12.2016 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Т. Й. Т. – Л., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите, [населено място], сумата в размер на 100,00 лв. (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по делото.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: